

Súd: Okresný súd Banská Bystrica
Spisová značka: 47Ek/1208/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6118318954
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 02. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Ing. Mgr. Zuzana Dinková
ECLI: ECLI:SK:OSBB:2020:6118318954.3

Uznesenie

Okresný súd Banská Bystrica v exekučnej veci oprávneného: CRN2 s. r. o., so sídlom Klincová 35, 821 08 Bratislava - mestská časť Ružinov, IČO: 51 232 413, právne zastúpeného: Advokátska kancelária JUDr. Peter Bartoš, s. r. o., so sídlom Martina Granca 3, Bratislava - mestská časť Dúbravka 841 02, IČO: 52 262 821, proti povinnému v 1. rade: E.. J. Q., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom XXX XX S. a proti povinnému v 2. rade: X.. W. W., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom W. XXX/XX, XXX XX S., právne zastúpenému: X.. N. Z. M., advokátka so sídlom F. A. XXXX/X, XXX XX W. C., o vymożenie pohľadávky vo výške 571,31 eur s príslušenstvom, vykonávanej súdnym exekútorom: JUDr. Peter Stodola, Exekútorický úrad so sídlom Kmeťková 25, 949 01 Nitra, pod sp. zn. 433Ex 493/18, rozhodujúc o sťažnosti povinného v 2. rade proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 47Ek/1208/2018 zo dňa 20. februára 2019, takto

rozhodol:

I. Súd uznesenie Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 47Ek/1208/2018 zo dňa 20. februára 2019 vydané vyšším súdnym úradníkom m e n í tak, že súd exekúciu podľa § 61k ods. 1 písm. d) Exekučného poriadku v celom rozsahu z a s t a v u j e.

II. Súd uznesenie Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 47Ek/1208/2018 zo dňa 20. februára 2019 vydané vyšším súdnym úradníkom m e n í vo výroku o trovách účastníkov tak, že oprávnený j e p o v i n n ý zaplatiť povinnému v 2. rade náhradu trov exekučného konania vo výške 102,59 eur do troch dní od právoplatnosti tohto uznesenia.

III. Oprávnený j e p o v i n n ý nahradiť súdnemu exekútorovi trovy exekučného konania vo výške 36 eur v lehote troch dní od právoplatnosti tohto uznesenia.

odôvodnenie:

1. Návrhom na vykonanie exekúcie doručeným súdu dňa 10.8.2018 sa oprávnený domáhal od povinných v 1. a 2. rade vymożenia pohľadávky vo výške 571,31 eur s príslušenstvom na základe exekučného titulu - rozhodcovský rozsudok vydaný ad hoc rozhodcom Ing. Milošom Valachom pod sp. zn. RD/231/2017 dňa 17.11.2017. Dňa 22.08.2018 poveril súd vykonaním exekúcie súdneho exekútora.

2. Vyšší súdny úradník uznesením sp. zn. 47Ek/1208/2018 zo dňa 20.2.2019 zamietol návrh povinného v 2. rade na zastavenie exekúcie v zmysle § 61l ods. 3 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení od 1.4.2017 (ďalej len „Exekučný poriadok“) a oprávnenému priznal voči povinnému v 2. rade nárok na náhradu trov exekúcie za vyjadrenie sa k návrhu povinného v 2. rade na zastavenie exekúcie vo výške 33,96 eur. Svoje rozhodnutie právne odôvodnil s poukazom na ust. § 61k ods. 1, ods. 2, ods. 5, § 61l ods. 3, ods. 4, § 199a ods. 1, § 199b, § 199d ods. 1, § 199e Exekučného poriadku, a vecne tým, že nevzhliadol dôvod na zastavenie prebiehajúcej exekúcie, pretože s poukazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn.6 M Cdo 9/2012 exekučný súd nie je oprávnený skúmať platnosť, resp. existenciu rozhodcovskej zmluvy v sporoch nespotrebitel'ského charakteru, keďže zákon o rozhodcovskom konaní poskytuje

účastníkovi takéhoto konania možnosť podať na príslušný súd žalobu na zrušenie rozhodcovského rozsudku, čím je vylúčená možnosť skúmať právomoc rozhodcovského súdu v exekučnom konaní. Vyšší súdny úradník si osvojil hypotézu, že rozhodcovský rozsudok bol vydaný na podklade obchodno - záväzkového vzťahu, titulom náhrady škody voči bývalým konateľom spoločnosti Infra-gas spol. s r.o., ktorí nekonali s odbornou starostlivosťou, a tak svojím konaním spôsobili oprávnenému škodu a zároveň povinný v 2. rade nevyužil postup podľa ustanovení § 21 ods. 2 zákona o rozhodcovskom konaní najmä s ohľadom na rímsku zásadu „práva patria bdelym“. K skutočnostiam uvádzaným povinným v 2. rade týkajúcim sa meritórnej stránky exekučného titulu konštatoval, že exekučný súd nie je oprávnený skúmať vecnú stránku rozhodcovského rozsudku. Dodal, že v rozsahu nespôtrebiteľskej arbitráže bol vypustený § 45 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní (ďalej len „zákon o rozhodcovskom konaní“), pričom podľa dôvodovej správy k zákonu o rozhodcovskom konaní sa posilnila úloha strán na úkor súdnej ingerencie a účastníci konania musia v prvom rade chrániť svoje práva prostredníctvom žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku. Vyhodnotil, že predmetné rozhodnutie rozhodcovského súdu je riadnym exekučným titulom v zmysle § 45 Exekučného poriadku, na podklade ktorého možno viesť exekúciu, keďže ani jeden z povinných v rozhodcovskom konaní nepodal žalobnú odpoveď, ani návrh na zrušenie rozhodcovského rozsudku.

3. Proti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka podal povinný v 2. rade v zákonom stanovenej lehote dňa 8.3.2019 sťažnosť, ktorou žiadal, aby súd napádané uznesenie zrušil, exekúciu voči povinnému v 2. rade zastavil a povinnému v 2. rade priznal právo na náhradu trov konania v celom rozsahu. Sťažnosť odôvodnil tým, že rozhodnutie vyššieho súdneho úradníka je právne nepreskúmateľné, svojvoľné a rozporné s Exekučným poriadkom, s Civilným sporovým poriadkom, s judikatúrou nielen Okresného súdu Banská Bystrica, ale i s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 6CoE 75/2017 zo dňa 15.08.2017 (s ktorým sa vyšší súdny úradník žiadnym spôsobom nevysporiadal) a vo svojom princípe aj s čl. 2 Ústavy SR. Argumentáciu v sťažnosti postavil na rozhodnutí Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 33Ek/80/2017 v obdobnej veci, kde súd vyslovil, že zrušením ustanovenia § 45 zákona o rozhodcovskom konaní zároveň stratili platnosť všetky judikáty, ktoré svoju právnu vetu opierali o text uvedeného ustanovenia, a keďže k úprave zákona o rozhodcovskom konaní účinnej od 01.01.2015 v podstate nejestvuje ustálená judikatúra slovenských súdov a nepoukazovali na ňu ani oprávnení, pričom komentár k zákonu nemožno považovať za prameň práva, súd sa s oprávnenosťou exekučného súdu posúdiť právomoc rozhodcovského súdu vysporiadal tak, že exekučný súd nemôže ignorovať fakt, že exekučný titul vydal orgán bez právomoci; ide o všeobecný postup, ktorý súd uplatňuje pri všetkých exekučných tituloch, bez ohľadu na to, kto je ich pôvodcom; súdna prax je jednotná v názore, že už v štádiu posudzovania splnenia zákonných predpokladov na poverenie súdneho exekútora na vykonanie exekúcie sa exekučný súd zaoberá tým, či rozhodnutie (iný titul) uvedené v návrhu na vykonanie exekúcie bolo vydané orgánom, ktorý na to mal právomoc, či je vykonateľné po stránke formálnej a materiálnej, či oprávnený a povinný sú vecne legitimovaní, či je exekúcia navrhovaná v takom rozsahu, ktorý stačí k uspokojeniu oprávneného a či vymáhané právo nie je prekludované. V zmysle citovaného rozhodnutia je exekučný súd povinný návrh na vykonanie exekúcie zamietnuť, ak už pri postupe podľa § 53 ods. 1 Exekučného poriadku vyjde najavo existencia relevantnej okolnosti, so zreteľom na ktorú je nútený výkon rozhodnutia neprípustný, pričom súd nemôže akceptovať rozhodcovský rozsudok, pre vydanie ktorého nebola daná právomoc rozhodcovského súdu, teda „rozhodnutie“ nevykonateľné, keďže nulitný akt nikoho nezaväzuje a hľadá sa naň, akoby neexistoval. V uvedenom rozhodnutí sa povinný odvolával aj na to, že ani ustanovenie § 44 ods. 2 zákona o rozhodcovskom konaní, podľa ktorého tuzemský rozhodcovský rozsudok, ktorý sa stal právoplatným, je po uplynutí lehoty na plnenie v Slovenskej republike vykonateľný podľa osobitných predpisov, nezabraňuje exekučnému súdu skúmať náležitosti exekučného titulu, pretože exekučný súd nie je bezvýhradne viazaný doložkou vykonateľnosti pri všetkých exekučných tituloch a v prípade, že titul je nulitným právnym aktom, potom nemôže nadobudnúť ani právoplatnosť, ani vykonateľnosť.

4. Oprávnený sa k sťažnosti povinného v 2. rade vyjadril tak, že sa v plnom rozsahu stotožňuje s rozhodnutím vyššieho súdneho úradníka, sťažnosť povinného v 2. rade považuje za nedôvodnú, preto ju navrhol zamietnuť a priznať oprávnenému nárok na náhradu trov sťažnostného konania. Oprávnený uviedol, že si uplatnil svoju pohľadávku ako náhradu škody v súlade s ust. § 135a ods. 5 Obchodného zákonníka voči povinnému v 1. rade a povinnému v 2. rade, ako bývalým konateľom spoločnosti dlžníka. Rozhodcovská zmluva medzi žalobcom a žalovanými vznikla podľa čl. XV. Všeobecných obchodných podmienok spoločnosti KOLEX, s.r.o. (pôvodný veriteľ) podľa § 4 ods. 4 a podľa § 3 ods. 2 zákona o rozhodcovskom konaní ako iná zmena v osobe dlžníka vo vzťahu, na ktorý sa vzťahuje rozhodcovská

zmluva v znení: „Všetky spory, ktoré vzniknú z tejto zmluvy, vrátane sporov o jej platnosť, výklad, alebo zrušenie, vznik iného právneho stavu, vrátane situácie uplatnenia náhrady škody voči štatutárovi spoločnosti podľa Obchodného zákonníka budú predložené (rozhodované rozhodcovským súdom) ad hoc rozhodcom Ing. Milošom Valachom podľa dohody zmluvných strán o spôsobe ustanovenia rozhodcu (zákona č. 244/2002 Z. z. § 6 ods. 1 a 3, § 8 ods. 1). Výber rozhodcu je ponechaný na žalobcovi, alebo vybranej právnickej osobe. Rozhodcovské konanie bude prebiehať podľa Rozhodcovských pravidiel - ad hoc rozhodcov (vrátane stanovenia rozhodcovských poplatkov a postupu v rozhodcovskom konaní), ktoré sú dostupné na stránke www.royaldevelopment.sk. Strany sa podrobia rozhodnutiu príslušného rozhodcu. Jeho rozhodnutie bude pre strany záväzné a nemenné. Doručovacia adresa na podanie žaloby je: Suľany 243, 951 25 Hruboňovo, Slovenská republika.“ Doplnil, že rozhodcovská zmluva je vždy uzavretá medzi veriteľom a spoločnosťou dlžníka a konateľ dlžníka k nej pristupuje priamo zo zákona. Rozhodcovský súd má právomoc konať a rozhodovať od 01.01.2015 voči štatutárovi spoločnosti dlžníka o náhradu škody podľa § 135a ods. 5, alebo § 194 ods. 9 Obchodného zákonníka a podľa § 3 ods. 2 zákona o rozhodcovskom konaní. K argumentom povinného v 2. rade spočívajúcim v napádaní právomoci rozhodcovského súdu v rozhodcovskom konaní sp. zn. RD/231/2017 uviedol, že povinný v 1. a 2. rade v rozhodcovskom konaní sp. zn. RD/231/2017 nepodali v súlade s § 18 ods. 4 zákona o rozhodcovskom konaní žalobnú odpoveď, čím podľa § 17a a § 40 ods. 4 zákona o rozhodcovskom konaní stratili všetky procesné práva už čokoľvek namietat voči ukončenému rozhodcovskému konaniu. Podľa § 40 ods. 4 zákona o rozhodcovskom konaní na dôvody zrušenia rozhodcovského rozsudku podľa odseku 1 písm. a) súd neprihliadne, ak ich účastník nenamietal v konaní pred rozhodcovským súdom v lehote na to ustanovenej, inak bez zbytočného odkladu. Preto považuje za irelevantné všetky námietky povinného v 2. rade voči rozhodcovskému konaniu, lebo ich povinný v 2. rade neuplatnil v rozhodcovskom konaní. Povinný v 2. rade nesprávne a v rozpore s platnými právnymi normami požaduje od exekučného súdu, aby sa ten stal „odvolacím súdom“ voči nespotebiteľskému rozhodcovskému konaniu; tiež povinný v 2. rade cituje niekoľko neaktuálnych súdnych rozhodnutí, aj rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne, ktoré bolo Ústavným súdom SR zrušené. Exekučný súd nemá právomoc meritórne preskúmať nespotebiteľské rozhodcovské rozhodnutie, ani posudzovať právomoc rozhodcovského súdu v rozhodcovskom konaní. Toto oprávnenie exekučný súd stratil zrušením bývalého § 45 zákona o rozhodcovskom konaní v znení platnom od 01.01.2015. Od 01.01.2015 je jedinou možnosťou na napádanie nespotebiteľského rozhodcovského konania vedeného podľa zákona o rozhodcovskom konaní iba podanie žaloby a iba na kauzálne príslušný súd. Povinný v 2. rade stratil akékoľvek právo napádať rozhodcovské konanie sp. zn. RD/231/2017, pretože nepodal žalobu na kauzálne príslušný súd podľa § 21 ods. 4 zákona o rozhodcovskom konaní voči právomoci rozhodcovského súdu. Nepodaním námietky je právomoc rozhodcovského súdu podľa § 38 ods. 2 v spojení s § 35 už vecou rozhodnutou res iudicata a toto rozhodnutie je záväzné aj pre exekučný súd. Právoplatný a vykonateľný rozhodcovský rozsudok má úplne rovnakú právnu silu ako rozsudok všeobecného súdu. Podľa uznesenia Krajského súdu v Nitre sp. zn. 2CoE/41/2017 povinný v predmetnom konaní nie je spotrebiteľom, súd preto nie je oprávnený skúmať exekučný titul - rozhodcovský rozsudok podľa § 44 ods. 3 Exekučného poriadku. Exekučný súd preto nie je oprávnený preskúmať exekučný titul - rozhodcovský rozsudok v rozsahu, či bola platne uzatvorená rozhodcovská zmluva. Ďalej citoval komentár k rozhodcovskému konaniu Gyárfáš, J. - Števček, M. a kol. Zákon o rozhodcovskom konaní. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2016, s. 610, podľa ktorého: „Exekučný súd za žiadnych okolností nesmie preskúmať meritórnu stránku rozhodcovského rozsudku. Správnosť skutkových zistení alebo právneho posúdenia je vylúčená zo súdneho prieskumu aj v konaní o zrušení rozhodcovského rozsudku a o to viac musí byť vylúčená v exekučnom konaní. Exekučný súd ďalej nesmie skúmať, či rozhodcovský rozsudok vykazuje niektorú z väd, ktoré sú dôvodom na zrušenie na základe námietky účastníka. Exekučný súd tak nesmie preskúmať existenciu rozhodcovskej zmluvy (s výnimkou objektívnej non-arbitrability uvedenej v §3 a § 4 zákona č. 244/2002 Z. z.), ako ani prekročenie právomoci rozhodcovského súdu. Takisto nie je oprávnený preskúmať procesné vady rozhodcovského konania.“ Vyslovil aj pochybnosť, či v prípade rozhodcovského rozsudku vôbec možno hovoriť o jeho nulitosti, nakoľko účelom § 40 je zjavne ustanoviť žalobu o zrušenie ako jediný spôsob zániku účinkov rozhodcovského rozsudku. Akékoľvek konštatovanie, že rozhodcovský rozsudok, ktorý nebol zrušený v konaní podľa § 40 zákona o rozhodcovskom konaní nemá právne účinky, je tak svojím spôsobom obchádzaním § 40. Odkázal pri tom na komentár k zákonu o rozhodcovskom konaní Gyárfáš, J. - Števček, M. a kol. Zákon o rozhodcovskom konaní. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2016, s. 577 - 578. Na podporu svojich záverov citoval komentár k zákonu o rozhodcovskom konaní (Prof. JUDr. Marek Števček, PhD. - JUDr. Juraj Gyárfáš, LL.M, Zákon o rozhodcovskom konaní. Komentár. C. H. Beck, 2016, str. 68, 69, 88-89, 535). Poukázal aj na skutočnosť, že Ústavný súd SR vo svojom náleze sp.zn. II. ÚS

300/2018-54 zo dňa 05.09.2018 zrušil uznesenie Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 6CoE/75/2017, na ktoré odkazoval povinný a ktorého právna veta znie: „Pokiaľ sa rozhodcovské konanie týka sporu z iného, než spotrebiteľského právneho vzťahu, ustanovenie zákona o rozhodcovskom konaní, ktoré umožňuje účastníkovi tohto konania, aby namietal nedostatok právomoci rozhodcovského súdu pre neexistenciu alebo neplatnosť rozhodcovskej zmluvy (§ 21 ods. 2 zákona o rozhodcovskom konaní) a aby sa žalobou na príslušnom súde domáhal zrušenia rozhodcovského rozsudku pre neplatnosť rozhodcovskej zmluvy (§ 40 ods. 1 zákona o rozhodcovskom konaní), vylučuje skúmanie právomoci rozhodcovského súdu v exekučnom konaní.“ Oprávnený na podporu svojich tvrdení ďalej poukázal aj na rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3CoR/1/2016, ďalej citoval vybrané časti z rozhodnutí Okresného súdu Bratislava V sp. zn. 23Cr/18/2015, sp. zn. 21Cr/32/2016, sp. zn. 24Csr/3/2016, z uznesení Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6 ECdo/7/2013, sp. zn. 2 Cdo 228/2013, z uznesení Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 19CoE/72/2018, sp. zn. 43CoE/115/2015, z uznesení Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 41CoE/728/2015, 43CoE/115/2015 a z nálezov Ústavného súdu SR sp. zn. ÚS 423/2014-20, II. ÚS 1/2018-8. Na zdôraznenie svojej argumentácie doplnil, že exekučný súd nie je súdom príslušným podľa § 28 CSP, a preto nemôže nijakým spôsobom robiť akýkoľvek prieskum právoplatného a vykonateľného rozhodcovského rozhodnutia vydaného podľa § 35 zákona o rozhodcovskom konaní, pretože mu to žiadna právna norma neumožňuje. V rámci princípu predvídateľnosti súdnych rozhodnutí oprávnený odkázal na uznesenia Okresného súdu Banská Bystrica a na ďalšie rozhodnutia iných okresných súdov. K účinkom rozhodcovského rozsudku poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 M Cdo 11/2010.

5. Podľa § 202 ods. 1 druhá veta Exekučného poriadku, sudca v exekučnom konaní koná a rozhoduje, ak ide o rozhodnutie, proti ktorému je prípustné odvolanie, a o sťažnostiach proti rozhodnutiam vyššieho súdneho úradníka.

6. Podľa § 202 ods. 2 Exekučného poriadku písomné vyhotovenie uznesenia, ktorým sudca zamietá sťažnosť proti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka, nemusí obsahovať odôvodnenie, ak sa sudca stotožňuje s dôvodmi uvedenými v napadnutom rozhodnutí.

7. Podľa § 200 Exekučného poriadku, na exekučné konanie sa použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak. Ustanovenia o prostriedkoch procesného útoku, prostriedkoch procesnej obrany, koncentracii a intervencii sa nepoužijú.

8. Podľa § 239 ods. 1, 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“), proti uzneseniu súdu prvej inštancie vydanému súdnym úradníkom, ktoré treba doručiť, je prípustná sťažnosť. Sťažnosť len proti dôvodom uznesenia nie je prípustná.

9. Podľa § 245 CSP v sťažnosti možno uvádzať nové skutočnosti a dôkazy, ak je to so zreteľom na povahu a okolnosti sporu možné a účelné.

10. Podľa § 248 CSP o sťažnosti rozhodne súd prvej inštancie.

11. Podľa § 249 CSP súd prvej inštancie rozhodne o sťažnosti uznesením spravidla bez nariadenia pojednávania.

12. Podľa § 250 ods. 2 CSP ak je sťažnosť dôvodná, súd napadnuté uznesenie zruší alebo zmení; v prípade zrušenia uznesenia je súdny úradník viazaný právnym názorom súdu.

13. Podľa § 61k ods. 1 Exekučného poriadku, súd exekúciu zastaví v celom rozsahu alebo v časti, ak a) po vzniku exekučného titulu nastali okolnosti, ktoré spôsobili zánik vymáhaného nároku, b) exekučný titul bol zrušený, c) je tu dôvod podľa osobitného predpisu, pre ktorý sú uznanie alebo výkon cudzieho exekučného titulu neprípustné, ibaže ho bolo možné v konaní už skôr uplatniť (§ 54 ods. 2), d) sú tu iné skutočnosti, ktoré bránia vymáhateľnosti exekučného titulu.

14. Podľa § 3 ods. 1 zákona o rozhodcovskom konaní, rozhodcovská zmluva je dohoda medzi zmluvnými stranami o tom, že všetky alebo niektoré spory, ktoré medzi nimi vznikli alebo vzniknú v určenom zmluvnom alebo inom právnom vzťahu, sa rozhodnú v rozhodcovskom konaní.

15. Podľa § 3 ods. 2 zákona o rozhodcovskom konaní, rozhodcovská zmluva sa vzťahuje aj na právnych nástupcov strán, ak to zmluvné strany v rozhodcovskej zmluve nevyklúčia. To platí aj v prípadoch postúpenia práv alebo povinností alebo inej zmeny v osobe veriteľa alebo dlžníka vo vzťahu, na ktorý sa vzťahuje rozhodcovská zmluva.

16. Podľa § 4 ods. 1 zákona o rozhodcovskom konaní, rozhodcovská zmluva môže mať formu osobitnej zmluvy alebo formu rozhodcovskej doložky k zmluve.

17. Podľa § 4 ods. 2 zákona o rozhodcovskom konaní, rozhodcovská zmluva musí mať písomnú formu, inak je neplatná.

18. Podľa § 4 ods. 4 zákona o rozhodcovskom konaní, odkaz v zmluve alebo v písomnej komunikácii strán na akýkoľvek dokument obsahujúci rozhodcovskú doložku sa považuje za písomnú rozhodcovskú zmluvu, ak sa takýmto odkazom má podľa vôle strán stať rozhodcovská doložka súčasťou zmluvy.

19. Podľa § 4 ods. 7 zákona o rozhodcovskom konaní, rozhodcovská zmluva sa považuje za písomne uzavretú v rozsahu predmetu podanej žaloby aj vtedy, ak je jej existencia tvrdená v žalobe a žalovaný v žalobnej odpovedi doručenej rozhodcovskému súdu jej existenciu nenamietne.

20. Súd po zistení, že sťažnosť bola podaná včas, oprávnenou osobou - účastníkom konania, v ktorého neprospech bolo uznesenie vydané, proti rozhodnutiu, proti ktorému je sťažnosť prípustná, po skonštatovaní, že sťažnosť má zákonom predpísané náležitosti, preskúmal napadnuté uznesenie bez nariadenia pojednávania, ako aj konanie ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že sťažnosť povinného v 2. rade je dôvodná.

21. Povinný postavil svoju sťažnosť na neexistencii platne uzavretej rozhodcovskej zmluvy s následkom neexistencie právomoci rozhodcovského súdu - rozhodcu Ing. Miloša Valacha rozhodovať v danej veci ako súčasť materiálnej stránky vykonateľnosti exekučného titulu. Podstata obrany povinného proti exekúcii tak spočíva v tom, že nedošlo k uzavretiu rozhodcovskej zmluvy medzi oprávneným resp. jeho predchodcom a povinnými, a preto rozhodcovský súd nemohol spor prejednať a vydať rozhodcovský rozsudok. Oprávnený síce tvrdil, že zákon o rozhodcovskom konaní v žiadnom svojom ustanovení neumožňuje exekučnému súdu preskúmať nespotrebitelské rozhodcovské konanie, ani posudzovať právomoc rozhodcovského súdu a existenciu rozhodcovskej zmluvy, avšak súd naopak vyhodnotil, že zákon o rozhodcovskom konaní výslovne nevyklúčuje, aby otázka (nedostatku) právomoci rozhodcu bola skúmaná aj v exekučnom konaní. Aj keď ustanovenie § 45, ako podotkol aj oprávnený, bolo z textu zákona o rozhodcovskom konaní vypustené, exekučný súd nemôže prehliadať skutočnosť, že exekučný titul vydal orgán bez právomoci. Exekučný súd tak postupuje pri všetkých exekučných tituloch. Pokiaľ rozhodcovský súd spor prejednal a rozhodol bez toho, aby mal právomoc, takéto rozhodnutie nemôže byť ani zákonným podkladom pre vedenie exekučného konania proti povinnému. V novšom rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky, než argumentuje oprávnený, v sp. zn. IV. ÚS 484/2018 zo dňa 13.9.2018 Ústavný súd Slovenskej republiky prisvedčuje názoru okresného súdu, že je povinnosťou exekučného súdu ex officio skúmať a prihliadnuť na zistenú nulitu aktu, ktorá je bez akýchkoľvek pochybností následkom vydania rozhodnutia orgánom, ktorý nedisponuje právomocou na rozhodovanie veci a splnenie tejto povinnosti exekučným súdom nemožno považovať za postup, ktorý je nad rámec jeho právomoci. V zmysle uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 MCdo 20/2008 zo dňa 22.04.2009 ak exekučný súd skúma platnosť rozhodcovskej doložky, preskúma formálnu stránku vykonateľnosti exekučného titulu, teda či exekučný titul vydal orgán na to oprávnený rovnako, ako by to skúmal v prípade iných exekučných titulov uvedených v § 45 Exekučného poriadku; predpokladom zákonného vedenia exekúcie je existencia rozhodnutia (exekučného titulu) vykonateľného tak po materiálnej, ako aj po formálnej stránke; ak bolo rozhodnutie vydané orgánom na to nepríslušným, takéto rozhodnutie je nulitným aktom, ktorý v exekučnom konaní nie je možné vykonať; nulitný akt nikoho nezaväzuje a hľadá sa naň, akoby neexistoval. Podľa uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Cdo 135/2012 zo dňa 05.12.2012 predpokladom existencie právomoci rozhodcovského súdu (rozhodcu) vec prejednať a rozhodnúť je platné uzatvorenie rozhodcovskej zmluvy medzi zmluvnými stranami, a to či už vo forme osobitnej rozhodcovskej zmluvy alebo rozhodcovskej doložky. S poukazom na uvedené boli vyvrátené tvrdenia oprávneného o nemožnosti preskúmať vykonateľnosť exekučného titulu v tomto exekučnom konaní. Exekučný súd má v zmysle § 53 ods. 3 písm. a) Exekučného poriadku povinnosť zisťovať súlad exekučného titulu s Exekučným poriadkom, a

teda okrem iného aj to, či je exekučný titul podľa § 45 Exekučného poriadku vykonateľný. Súd pri tomto zisťovaní posudzuje nielen to, či rozhodcovská zmluva bola medzi zmluvnými stranami uzavretá, ale aj to, či bola uzavretá platne. Iba platná rozhodcovská zmluva môže totiž založiť právomoc rozhodcovského súdu na jej základe určitú vec prejednať a rozhodnúť. Preskúvanie formálnej a materiálnej stránky vykonateľnosti exekučného titulu exekučným súdom je prijímané bez výhrad aj rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít napríklad uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky: sp. zn. IV. ÚS 484/2018 zo dňa 13.9.2018, č. k. I. ÚS 456/2011-19 zo dňa 23. 11. 2011, č. k. III. ÚS 86/2010-19 zo dňa 18.02.2010, č. k. II. ÚS 545/2010-15 zo dňa 09. 12. 2010, č. k. III. ÚS 125/2011-17 zo dňa 29.03.2011, č. k. I. ÚS 379/2012-19 zo dňa 22.08.2012 a uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 164/96 zo dňa 27.01.1997, sp. zn. 3 MCdo 20/2008 zo dňa 22.04.2009, sp. zn. 5 Cdo 109/2010 zo dňa 13.09.2010, sp. zn. 4 Cdo 11/2011 zo dňa 23.06.2011, sp. zn. 1 MCdo 15/2012 zo dňa 22.05.2013. Exekučný súd by neposudzovaním materiálnej a formálnej vykonateľnosti exekučného titulu, poskytol právnu ochranu bez splnenia podmienok, ktoré sú na exekučný titul ustanoveniami Exekučného poriadku kladené. Vzhľadom na uvedené a na citované závery súdov je exekučný súd v posudzovanej veci v zmysle § 53 ods. 1 Exekučného poriadku nielen oprávnený, ale aj povinný preskúmať všetky atribúty exekučného titulu, najmä jeho vykonateľnosť, predpokladom ktorej okrem iného je, aby bol vydaný orgánom, ktorý na to mal právomoc. Tieto závery nemôže spochybniť ani komentár zákona o rozhodcovskom konaní, na ktorý poukázal oprávnený a ktorý je len všeobecný a nie je pre súd záväzný.

22. Exekučný súd pri skúmaní existencie rozhodcovskej zmluvy (doložky) neposudzoval vecnú správnosť rozsudku rozhodcovského súdu a jeho postup nesmeroval k „zrušeniu“ tohto rozhodnutia; exekučný súd si ani neosvojoval postavenie odvolacieho súdu. V danom prípade vznikol medzi pôvodným veriteľom spoločnosťou KOLEX, s.r.o. a spoločnosťou Infra-gas spol. s r.o. nespotrebitel'ský záväzkový vzťah na základe neuhradenej faktúry č. 62011129 za prenájom elektrocentrály splatnej dňa 14.7.2011 v sume 209,03 eur. Po preskúmaní exekučného titulu súd zistil, že rozhodca Ing. Miloš Valach, ktorý exekučný titul vydal ako ad hoc rozhodca v nespotrebitel'skom rozhodcovskom konaní, odôvodnil právomoc prejednať a rozhodnúť spor medzi právnym predchodcom oprávneného a povinnými v 1. a 2. rade na základe rozhodcovskej zmluvy, ktorá bola uvedená v obsahu Všeobecných obchodných podmienok spoločnosti KOLEX, s.r.o. platných v čase vzniku pohľadávky, kde v článku XV. je uvedená rozhodcovská doložka v prospech rozhodcovského súdu ad hoc rozhodcu Ing. Miloša Valacha. Ďalej sa v exekučnom titule uvádza, že rozhodcovská zmluva medzi žalobcom a žalovaným vznikla podľa § 4 ods. 4 zákona o rozhodcovskom konaní v nadväznosti na § 3 ods. 2 zákona o rozhodcovskom konaní ako iná zmena v osobe dlžníka vo vzťahu, na ktorý sa vzťahuje rozhodcovská zmluva. A napokon, že rozhodcovská zmluva medzi žalobcom a žalovanými vznikla (tacitným spôsobom) aj podľa § 4 ods. 7 v nadväznosti na § 21 ods. 2 zákona o rozhodcovskom konaní nepodaním námietky voči existencii rozhodcovskej zmluvy zo strany žalovaných v rozhodcovskom konaní. Ďalej súd zistil, že predmetom rozhodcovského konania, v ktorom bol vydaný exekučný titul, bolo uplatnenie náhrady škody spôsobenej úmyselným konaním zo strany povinných v 1. a 2. rade ako bývalých konateľov spoločnosti Infra-gas spol. s r.o. Povinní ako fyzické osoby konajúce vo vlastnom mene, na vlastnú zodpovednosť nijakým spôsobom neboli v zmluvnom vzťahu s oprávneným, ani s jeho právnym predchodcom, keď v zmluvnom vzťahu konali ako konatelia spoločnosti, teda v mene právnickej osoby, ktorú úkony jej konateľa aj zaväzovali. Povinní nie sú právnymi nástupcami právnickej osoby, ktorá bola účastníkom právneho vzťahu s právnym predchodcom oprávneného, ani oprávneným. Preto sa na nich nevzťahuje rozhodcovská doložka citovaná rozhodcom v odôvodnení rozhodcovského rozhodnutia. Za inú zmenu v osobe dlžníka nemožno považovať s poukazom na § 135a ods. 2 Obchodného zákonníka štatutárny orgán dlžníka titulom zodpovednosti za spôsobenú škodu. Súd pritom nespochybňuje nárok veriteľa podľa § 135a ods. 5 Obchodného zákonníka, ale je potrebné zdôrazniť, že v takom prípade veriteľ uplatňuje nárok spoločnosti na náhradu škody voči jej konateľovi. Teda za splnenia zákonných predpokladov v zmysle § 135a ods. 5 Obchodného zákonníka (a predpokladov vzniku zodpovednosti za škodu - porušenie povinnosti konateľa, vznik škody, príčinná súvislosť medzi nimi) mohol oprávnený ako právny nástupca veriteľa žalobou uplatňovať nárok na náhradu škody voči jej konateľom vo svojom vlastnom mene a na vlastný účet, avšak kvantitatívne obmedzenej vo výške svojej pohľadávky s príslušenstvom. Za inú zmenu v osobe dlžníka tak ako to má na mysli ustanovenie § 3 ods. 2 zákona o rozhodcovskom konaní nemožno považovať zodpovednostný vzťah konateľa voči spoločnosti, v ktorej je konateľom, nakoľko tu ide o iné subjekty zodpovednostného vzťahu, ale aj o iný obsah záväzku (náhrada škody). Na uvedenom nič nemení ani to, že veriteľ (oprávnený) môže uvedený nárok na náhradu škody uplatňovať vo vlastnom mene a na vlastný účet. Navyše Všeobecné obchodné podmienky spoločnosti KOLEX, s.r.o. neboli podpísané ani spoločnosťou Infra-gas spol. s r.o., ani povinnými, pričom oprávnený

nepreukázal, že by povinní boli s týmito podmienkami a predovšetkým s rozhodcovskou doložkou v nich nachádzajúcou sa oboznámení.

23. Rozhodcovská zmluva môže byť podľa zákona o rozhodcovskom konaní uzavretá aj inými spôsobmi ako písomnou formou. Oprávnený a rozhodca v rozhodcovskom rozsudku mali okrem doložky uvedenej vo Všeobecných obchodných podmienkach spoločnosti KOLEX, s.r.o. na mysli aj tiché uzavretie rozhodcovskej zmluvy uvedené v § 4 ods. 7 zákona o rozhodcovskom konaní. Podľa neho sa rozhodcovská zmluva považuje za písomne uzavretú aj v prípade, ak sa jej existencie v rozhodcovskej žalobe dovoľáva žalobca a žalovaný jej neexistenciu v žalobnej odpovedi doručenej rozhodcovskému súdu nenamietne. Takýto postup uzavretia rozhodcovskej zmluvy ale vyžaduje aktívnu účasť povinných (žalovaných) v rozhodcovskom konaní, ktorí majú žalobnú odpoveď doručiť rozhodcovskému súdu. Uvedené možno vyvodiť aj zo znenia ustanovenia § 30 ods. 2 a 3 zákona o rozhodcovskom konaní, v zmysle ktorého nečinnosť žalovanej strany má len tie následky, že rozhodcovský súd pokračuje v rozhodcovskom konaní bez toho, aby považoval tento nedostatok za uznanie tvrdení žalobcu (v prípade neoznámenia žalobnej odpovede) a rozhodcovský súd môže vydať rozhodcovský rozsudok na základe dôkazov, ktoré mu boli predložené (ak sa účastník nedostaví na ústne pojednávanie alebo nepredloží listiny alebo predmety). Povinní sa však konania pred rozhodcovským súdom nezúčastnili, rozhodcovskému súdu nedoručili žalobnú odpoveď. Rozhodca následne vydal rozhodcovský rozsudok, v ktorom uzavrel, že rozhodcovská zmluva medzi účastníkmi vznikla jednak podľa § 4 ods. 4 v nadväznosti na § 3 ods. 2 ako aj podľa § 4 ods. 7 zákona o rozhodcovskom konaní. K tomuto súd uvádza, že zo zákona nemožno vyvodiť, že by pasivita a nečinnosť žalovaných v rozhodcovskom konaní mala za následok podrobenie sa právomoci rozhodcu; takýto následok by bolo možné spájať jedine so správaním žalovaného, ktorý by bol aktívny pri prejednávaní sporu, bez toho, že by najneskôr pri svojom prvom úkone vo veci samej neexistenciu rozhodcovskej doložky namietol. Vzhľadom na uvedené, že povinní sa nezúčastňovali konania a nevzniesli námietku neexistencie rozhodcovskej zmluvy alebo nedostatku právomoci rozhodcovského súdu, resp. vôbec rozhodcovskému súdu nedoručili žalobnú odpoveď, nemohlo dôjsť k vzniku rozhodcovskej zmluvy tak ako to uvádza § 4 ods. 7 zákona o rozhodcovskom konaní. Povinní tak písomne ani iným spôsobom rozhodcovskú zmluvu s oprávnenými neuzavreli. Pri otázke právneho významu nečinnosti, resp. mlčania sa súd podľa rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo 233/2008 zo dňa 26.05.2009 priklonil k zásade, podľa ktorej nečinnosť alebo mlčanie samé o sebe nie je možné nikdy považovať za prejav vôle; neplatí zásada, že kto mlčí, ten prisvedčuje, resp. súhlasí. Skutočnosť, že povinní v 1. a 2. rade v rozhodcovskom konaní nenamietali neexistenciu rozhodcovskej zmluvy, prevzali rozhodcovský rozsudok a nevyužili možnosť domáhať sa zrušenia rozhodcovského rozsudku žalobou podanou na príslušnom súde, je tu irelevantná, čo potvrdzuje právny záver vyjadrený v uznesení Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo/146/2011 zo dňa 13.10.2011. Obdobná právna úprava rozhodcovského konania týkajúca sa tiež pasivity účastníkov pri nedostatku právomoci rozhodcu rozhodovať je aj v Českej republike, kde najvyššie súdne authority vo viacerých rozhodnutiach vyslovili uvedený právny názor, napr. NS ČR, sp. zn. 31Cdo 958/2012 z 10.07.2013, ÚS ČR sp. zn. II. ÚS 3406/10 z 14.03.2013). Súd nemá za preukázané, že spor, v ktorom bol vydaný exekučný titul, by bol vzájomným sporom medzi zmluvnými stranami rozhodcovskej zmluvy, z čoho súd vyvodil, že rozhodcovská zmluva, od ktorej rozhodca Ing. Miloš Valach odvodil svoju právomoc prejednať a rozhodnúť spor medzi právnym predchodcom oprávneného a povinnými v 1. a 2. rade, nebola uzavretá medzi oprávneným, resp. jeho právnym predchodcom a povinnými v 1. a 2. rade. Na základe vyššie uvedeného súd konštatoval, že rozhodca Ing. Miloš Valach nemal právomoc prejednať a rozhodnúť spor medzi právnym predchodcom oprávneného a povinnými a teda exekučný titul bol vydaný v rozpore so zákonom o rozhodcovskom konaní.

24. Čo sa týka námietky oprávneného, že rozhodcovský rozsudok má podľa § 35 zákona o rozhodcovskom konaní pre účastníkov rozhodcovského konania rovnaké účinky ako právoplatný rozsudok súdu, súd k nej uvádza, že jeho doslovné znenie obmedzuje účinky rozsudku len na účastníkov rozhodcovského konania. Zámerom zákonodarcu nebolo účinkami rozhodcovského rozsudku bezvýhradne viazať všetky štátne orgány. Podľa názoru súdu ani ustanovenie § 44 ods. 2 zákona o rozhodcovskom konaní o tom, že právoplatný tuzemský rozhodcovský rozsudok je po uplynutí lehoty na plnenie v Slovenskej republike vykonateľný podľa osobitných predpisov, nezabraňuje exekučnému súdu skúmať náležitosti exekučného titulu. Pri všetkých exekučných tituloch nie je exekučný súd bezvýhradne viazaný doložkou vykonateľnosti a v prípade, že titul je nulitným právnym aktom, potom nemôže nadobudnúť vlastnosť právoplatnosti a vykonateľnosti.

25. Pokiaľ oprávnený v sťažnosti poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 ECdo/7/2013, exekučný súd uvádza, že sa týkalo posudzovania platnosti rozhodcovskej zmluvy v spotrebiteľskej veci, pričom len okrajovo uvádza rozdiely, ktoré sú v nesporebných rozhodcovských konaniach; Najvyšší súd Slovenskej republiky v ňom nespochybnil, ani nepopieral iné svoje rozhodnutie (sp. zn. 3 Cdo 146/2011 zo dňa 13.10.2011 - R 46/2012), ktoré sa priamo zaoberalo existenciou rozhodcovskej zmluvy (doložky) a jednotlivými písomnými formami jej uzavretia, pričom nerozhodoval túto vec z hľadísk spotrebiteľského práva. Rovnako aj rozhodnutie NS SR sp. zn. 3 MCdo 11/2010 sa týka spotrebiteľského rozhodcovského konania, pričom z neho vôbec nevyplýva, že by exekučný súd nemal preskúmať právomoc orgánu (rozhodcovského súdu) na konanie a vydanie exekučného titulu. Podľa rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 41 CoE/728/2015 zo dňa 15. 06. 2016, na ktoré oprávnený poukazyval, v danej veci bola medzi účastníkmi rozhodcovská zmluva písomne uzavretá, na rozdiel od posudzovaného prípadu. Súd ďalej poznamenáva, že oprávneným predkladané rozhodnutie Ústavného súdu SR vo svojom náleze sp.zn. II. ÚS 300/2018-54 zo dňa 05.09.2018 nepotvrďuje procesnú prekľúziu práva domáhať sa zrušenia rozhodcovského rozsudku tak, ako tvrdil oprávnený. Uvedený nález zrušil rozhodnutie krajského súdu z dôvodu, že krajský súd nijako nevysvetlil, prečo sa odchyľil od právneho názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 ECdo 7/2013 z 26. júna 2013, pričom takýto postup krajského súdu vyhodnotil ako v rozpore s princípom právnej istoty.

26. K poukazu oprávneného na rozhodovaciu prax okresných súdov, krajských súdov a predovšetkým Okresného súdu Banská Bystrica súd uvádza, že ide o poukaz nenáležitý vzhľadom na skutočnosť, že nejde o ustálenú súdnu prax najvyšších súdnych autorít. Ide o rozhodnutia záväzné len v tých konkrétnych konaniach, v ktorých sa rozhodovalo, pričom judikatúra krajských súdov nie je v Slovenskej republike záväzným prameňom práva. Rozhodnutia súdov nie sú uznané za formálne pramene práva, pretože v súdnom spore ide vždy o individuálne posúdenie skutkového stavu, ktorý súd právne posudzuje. Podľa čl. 144 ods. 1 Ústavy SR sudcovia sú pri výkone funkcie nezávislí a pri rozhodovaní sú viazaní ústavou, ústavným zákonom, medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 2 a 5 a zákonom. V tomto ustanovení sú vymedzené pramene práva, ktoré je povinný sudca rešpektovať. Všeobecne záväzné sú aj rozhodnutia Ústavného súdu SR vydané v konaní o súlade právnych predpisov podľa čl. 125 ods. 6 Ústavy SR. Okrem takto vymenovaných prameňov práva je sudca pri rozhodovaní konkrétnej veci viazaný aj právnym názorom Ústavného súdu Slovenskej republiky obsiahnutým v jeho rozhodnutí vydanom v konaní podľa čl. 125 ods. 1 Ústavy SR na základe návrhu súdu a právnym názorom odvolacieho a dovolacieho súdu. Žiaden právny predpis teda explicitne neukladá všeobecnému súdu povinnosť byť viazaný akýmkoľvek rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vydaným v inej veci (teda nad rámec viazanosti právnym názorom v rámci opravného konania), dokonca ani povinnosť byť viazaný stanoviskom Najvyššieho súdu, uverejneným v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. Súdne rozhodnutie (judikát) nie je prameňom práva, je len zdrojom argumentačnej sily pre zabezpečenie ústavne súladnej aplikácie a interpretácie právnych noriem. Za ustálenú súdnu prax najvyšších súdnych autorít považuje súd predovšetkým rozhodnutia publikované v zbierke rozhodnutí a stanovísk, ktoré vyjadruje vyššiu mieru akceptácie uvedeného rozhodnutia a jeho záverov sudcami Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Jedno z takých je aj rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 146/2011 zo dňa 13.10.2011, zverejnené v zbierke pod číslom R 46/2012, ktorého závery potvrdzujú možnosť a povinnosť exekučného súdu preskúmať právomoc rozhodcovského súdu konať a rozhodnúť spor, ktorého výsledkom je rozhodnutie rozhodcovského súdu, ktoré je predložené exekučnému súdu ako exekučný titul. Taktiež rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. IV.ÚS 484/2018-28 zo dňa 13.09.2018 vydané v skutkovo obdobnej veci potvrdzuje správnosť záverov exekučného súdu v sťažnosťou napadnutom uznesení. Navyše sa nejedná o konštantnú judikatúru predkladanú oprávneným, keď súd v odôvodnení poukázal na iné rozhodnutia, ktoré vyslovili opačný názor, než bol prezentovaný v rozhodnutiach uvádzaných oprávneným.

27. Exekučný súd na podklade všetkých zistených skutočností dospel k jednoznačnému záveru, že k vzniku rozhodcovskej zmluvy v zmysle zákona o rozhodcovskom konaní nedošlo a preto nemôže akceptovať ako exekučný titul rozhodcovský rozsudok, pre vydanie ktorého preukázateľne nebola daná právomoc ad hoc rozhodcu, ktorý ho vydal. Exekučný titul, vydaný orgánom, ktorý nemal právomoc na jeho vydanie sa považuje za nulitný akt. Na nulitný akt sa hľadí tak, akoby neexistoval. Základným predpokladom zákonného vedenia exekúcie je existencia spôsobilého exekučného titulu ako materiálneho predpokladu vedenia exekúcie. Keby exekučný súd akceptoval rozhodcovský rozsudok, pre vydanie ktorého nebola daná právomoc rozhodcovského súdu, akceptoval by vykonateľnosť

rozhodnutia vydaného tým, kto na to nemal právomoc, čím by došlo k akceptácii nevykonateľného rozhodnutia. Oprávnený nepredložil ako podklad pre vedenie exekúcie spôsobilý exekučný titul, ktorá skutočnosť zakladá dôvod zastavenia exekúcie súdom podľa § 61k ods. 1 písm. d) Exekučného poriadku. Takýto exekučný titul je v rozpore s ustanoveniami Exekučného poriadku (vykonateľný exekučný titul v zmysle 45 ods. 2 písm. d) Exekučného poriadku) a preto návrhu na vykonanie exekúcie na základe nespôsobilého exekučného titulu, exekučný súd nemal vyhovieť. Pokiaľ bola exekúcia aj napriek tomu nesprávne nariadená, bolo povinnosťou súdu exekúciu bez ďalšieho zastaviť, keďže ďalší výkon exekúcie na podklade nespôsobilého exekučného titulu je nutné považovať za neprípustný. Z uvedených dôvodov súd napadnuté uznesenie podľa § 250 ods. 2 CSP zmenil tak, že exekúciu voči obom povinným podľa § 61k ods. 1 písm. d) Exekučného poriadku zastavil. Súd záverom dodáva, že vzhľadom na zistený nedostatok právomoci rozhodcovského súdu vydať exekučný titul s následkom rozhodnutia o zastavení exekúcie sa sťažnostný súd z dôvodu hospodárnosti ďalšími sťažnostnými dôvodmi povinného v konaní nezaoberal.

28. Na záver súd poukazuje na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 78/05 zo dňa 16.03.2005, v zmysle ktorého odôvodnenie súdneho rozhodnutia nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúcu význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní.

29. Podľa § 61l ods. 3 veta prvá Exekučného poriadku, ak je tu dôvod zastavenia exekúcie, súd exekúciu zastaví a rozhodne o trovách exekúcie vrátane určenia ich výšky; inak návrh zamietne.

30. Podľa § 199d ods. 2 Exekučného poriadku, povinný má voči oprávnenému nárok na náhradu účelne vynaložených trov, ktoré v exekučnom konaní platil, ak mu súd na jeho návrh priznal ich náhradu v súvislosti s rozhodnutím o zastavení exekúcie z dôvodu, ktorý možno oprávnenému pričítať.

31. Podľa § 199a ods. 2 Exekučného poriadku, trovami povinného sú výdavky na zastupovanie v exekučnom konaní v súvislosti s návrhom na zastavenie exekúcie.

32. O trovách sťažnostného konania rozhodol súd podľa zásady úspechu vo veci tak, že v zmysle § 199d ods. 1 Exekučného poriadku zaviazal oprávneného ako neúspešnú stranu voči povinnému v 2. rade na ich náhradu, keďže trovy právneho zastúpenia povinného v 2. rade boli po vyhovení sťažnosti povinného v 2. rade dôvodné, pričom došlo k zastaveniu exekúcie z dôvodu, ktorý možno oprávnenému pričítať, keďže oprávnený k návrhu na vykonanie exekúcie nepripojil spôsobilý exekučný titul. Súd tak priznal povinnému v 2. rade nárok na náhradu trov konania v celkovej výške 102,59 eur za tri úkony právnej služby - prevzatie a príprava zastúpenia vrátane prvej porady s klientom, návrh na zastavenie exekúcie, sťažnosť, vo výške 57,27 eur (3 x 19,09 eur), k tomu režijný paušál vo výške 28,22 eur (2 x 9,21 eur + 9,80 eur) a 20 % DPH v sume 17,10 eur (20 % zo sumy 85,49 eur).

33. Podľa § 198 ods. 2 Exekučného poriadku, ak došlo k zastaveniu exekúcie, patrí exekútorovi náhrada výdavkov, ktorú znáša účastník konania povinný platiť trovy exekútora podľa tohto zákona. Ak exekútor pred zastavením exekúcie sčasti vymohol alebo prijal plnenie na uspokojenie vymáhaného nároku, patria mu aj trovy, ktoré si ponechal v súlade s § 60, a to v rozsahu, v akom prevyšujú náhradu výdavkov podľa prvej vety.

34. Podľa § 199c ods. 1 prvá veta Exekučného poriadku, ak sa exekúcia ukončila z iného dôvodu ako pre vymoženie alebo splnenie vymáhaného nároku povinným a ide o dôvod, ktorý možno oprávnenému pričítať, alebo z dôvodu, pre ktorý prináleží exekútorovi vydať upovedomenie o zastavení exekúcie, platí trovy podľa § 198 ods. 2 oprávnený.

35. Podľa § 197 ods. 1 Exekučného poriadku, za výkon exekučnej činnosti podľa tohto zákona patrí exekútorovi odmena a náhrada paušálnych výdavkov a nevyhnutných výdavkov spojených s vedením konania, ktoré nie sú kryté paušálnymi výdavkami. Výška odmeny exekútora pri exekúcii na vymoženie práva na peňažné plnenie sa určí ako percento z vymoženého plnenia a nemôže presiahnuť výšku vymáhaného nároku podľa stavu ku dňu vydania poverenia na vykonanie exekúcie.

36. Podľa § 197 ods. 2 Exekučného poriadku, ak je exekútor platiteľom dane z pridanej hodnoty podľa osobitného zákona, zvyšuje sa jeho odmena a náhrada výdavkov o daň z pridanej hodnoty.

37. Podľa § 22 ods. 1 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 68/2017 (ďalej len „vyhláška“), exekútorovi patrí náhrada paušálnych výdavkov vo výške 60 eur.

38. Podľa § 22 ods. 2 vyhlášky, ak sa vymáhaný nárok splní do uplynutia lehoty na podanie návrhu na zastavenie exekúcie, ktorý má podľa zákona odkladný účinok, alebo do uplynutia tejto lehoty nastane iný dôvod na ukončenie exekúcie, patrí exekútorovi náhrada paušálnych výdavkov podľa odseku 1 v rozsahu 50 %.

39. Súd konanie zastavil z dôvodu, ktorý existoval už v čase podania návrhu na vykonanie exekúcie a preto vyhodnotil, že oprávnený zapríčinil zastavenie exekúcie a tak v súlade s ust. § 197 Exekučného poriadku zaviazal oprávneného na náhradu trov exekúcie súdneho exekútora, keďže exekúcia sa ukončila z iného dôvodu ako pre vymoženie alebo splnenie vymáhaného nároku povinným a súčasne ide o dôvod, ktorý možno podľa § 199c ods. 1 Exekučného poriadku oprávnenému pričítať. Podľa § 22 ods. 1, ods. 2 vyhlášky patrí poverenému súdnemu exekútorovi náhrada výdavkov vo výške 36 eur, ktorá pozostáva z náhrady paušálnych výdavkov vo výške 30 eur (50 % zo sumy 60 eur) navýšenej o 20 % DPH (6 eur), keďže súdny exekútor je evidovaný v zozname daňových subjektov registrovaných pre daň z pridanej hodnoty zverejneným Finančným riaditeľstvom Slovenskej republiky.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustné podať odvolanie.